

El veritable camí de l'esquerra

El nostre Partit, sortosament, no és una agrupació monolítica, com algunes que hem conegut dins i fora del país, on els líders —indiscutits i indiscutibles— dispensen a la militància de pensar pel seu compte. L'Esquerra, des de la seva fundació, ha estat un partit plenament democràtic, i aquest caràcter es reflecteix, tant en la ideologia com en la seva fundació, ha estat un partit plenament democràtic, i seccions locals del Partit, que s'observa visitant casals i comarques.

Admetent aquestes premisses mirem ara l'altra cara de la moneda. Existeix un autèntic perill —i cal que prenguem consciència del mateix, si no volem que el Partit es converteixi en un conglomerat de regnes de taifes— de que es malcomprengui aquest caràcter democràtic i federatiu de l'Esquerra. Precisament per aquest caràcter centrifug convé que accentuem i reforcem una sèrie d'elements unitaris, sense els quals no pot existir un Partit digne d'aquest nom.

Tot militant, entitat, casal comarcal o federació té el dret i el deure indiscutible de debatre i posar en qüestió la línia ideològica i la tàctica que segueix el Partit, i de criticar lliurement als dirigents, si hom creu de bona fe que es desvien del mandat que els ha estat atorgat. Aquest dret, però, té diverses limitacions: 1.ª Els debats no han de transcendir a l'exterior, a fi de no perjudicar la imatge d'ERC. - 2.ª Quan el Congrés Nacional, màxim representant de tota la militància, ha fixat una línia ideològica i programàtica, els corrents minoritaris l'han d'acceptar democràticament, i en tot cas procurar modificar-la en un pròxim Congrés. Tampoc és lícit no acatar els acords pre-

sos pels organismes legítims del Partit, sobre els quals pesa la càrrega del seu govern entre Congrés i Congrés. Si l'actuació de les persones que els integren no respon a la confiança de llurs electors, el Partit té els suficients mecanismes estatutaris per a substituir-los. El que no es pot fer —i el fer-ho constitueix una gravíssima responsabilitat dels seus autors— és minar entre els militants l'autoritat d'aquells organismes i dels seus components; actuació que, en la majoria dels casos, obeeix més a intrigues personalistes i afany de protagonisme, que no pas a pures intencions en bé del Partit.

Malhauradament, aquestes reflexions no són fetes «in vitro», sinó que responen a fets que es vénen multiplicant en els darrers temps, precisament —quina casualitat!— quan l'Esquerra pren embranzida i està (en paraules d'un diari local) en un procés de «creixement vertiginós». Cal, i no ens cansarem de repetir-ho, que quan un militant es vegi assetjat per elements que pretenen minar la nostra unitat, reflexioni i procuri esbrinar qui hi ha a darrera d'aquesta maniobra.

I cal, sobretot, que, superant personalismes —sense abdicar, per descomptat, del dret de crítica constructiva que és consubstancial a la nostra organització— ens posem a treballar. Hi ha al Partit i a les seves comissions de treball, feina per a tothom, adequada a la capacitat de cadascú. És hora de deixar de banda la tertúlia i el folklore, si volem que el Partit es converteixi en un instrument vàlid per a Catalunya, modern i eficient, i no degeneri en una trista relíquia històrica d'un passat gloriós.

LL. TORRAS

**Ara més que mai tots al costat de la
Generalitat i de l'Honorable President
Josep Tarradellas**